

Arrest

nr. 106 154 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1.de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2.de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding,

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2013 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, en artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. BELKHOURIBCHIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van attaché K. PAPPAERT die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 mei 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 mei 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 september 2012 en op 13 februari 2013.

1.3. Op 22 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 februari 2013 aangetekend verzonden.

1.4. Op 27 februari 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze beslissing werd aangetekend verzonden op 4 maart 2013.

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitische Pashtoun, afkomstig uit Sarfiraz Khan, Qarghayee, Laghman (Afghanistan). U bezit de Afghaanse nationaliteit en woonde lange tijd in voornoemd dorp. De laatste jaren verbleef u wel vaak bij uw zus Z.(...) te Jalalabad (Afghanistan), daar u er ook de laatste jaren van uw middelbare school volmaakte. In 1387 (2008) behaalde u uw diploma. Nadien verhinderde de medische toestand van uw vader u echter om verder te studeren, en verbleef u voornamelijk in uw ouderlijk huis te Sarfiraz Khan. Ongeveer anderhalf jaar later besliste u alsnog universitaire studies beginnen te Jalalabad, maar door de omstandigheden moest u ook hiermee al snel stoppen.

Niet veel later, met name op 8 Hamal 1390 (i.e. 28 maart 2011), raakte u te Charbagh (Afghanistan) immers betrokken bij een ernstig verkeersongeval. U was, net als de jongeman die u aangereden had, ernstig verwond. Na 8 dagen verzorging in het Sehad Ama ziekenhuis te Jalalabad mocht u terug naar huis. Het andere slachtoffer had evenwel minder geluk en overleed 15 dagen later aan zijn verwondingen. Uzelf keerde niet terug naar huis, maar verbleef eerst enkele dagen bij uw zus Z.(...) alvorens bij haar schoonvader, M.(...) N.(...), te Jalalabad te gaan wonen. Hoewel u geen schuld trof, probeerde u toch de familie van het slachtoffer financieel tegemoet te komen. Met de hulp van M.(...) N.(...) en het district office van Qarghayee – dat bevestigde dat het om een gewoon verkeersongeval ging – trachtte uw familie bovendien een jirga (raad van ouderen) te beleggen met H.(...) A.(...), de vader van het slachtoffer. Deze wilde hier evenwel niets van weten en wees ook na herhaaldelijk aandringen een schikking van de hand.

Enkele maanden nadien, met name op 26 juli 2011, nam uw probleem een nieuwe wending toen buitenlandse troepen een inval deden te Pachayan, Char Bagh, waarbij ondermeer H.(...) A.(...) – die blijkbaar lid was van de taliban – om het leven kwam. Ongeveer een maand later kwam de taliban 's nachts naar het huis van uw ouders te Sarfiraz Khan om u te zoeken, daar ze u ervan verdachten informatie aan de Amerikanen gelekt te hebben die tot de dood van H.(...) A.(...) geleid zou hebben. Daar u er niet was, vertrokken de taliban weer, maar aan het einde van dezelfde maand kwamen ze terug, daar ze vernomen hadden dat u naar huis terug gekeerd zou zijn – wat niet het geval bleek te zijn. Ook deze keer verklaarde uw vader dat hij geen nieuws van u had en dat u sinds het incident spoorloos was verdwenen.

Gezien u nu niet enkel problemen had met H.(...) A.(...), maar ook met de taliban, vertelde M.(...) N.(...) en uw schoonbroer u dat ze niets verder voor u konden doen. In samenspraak met hen en uw vader, alsook omdat u zich niet eeuwig voor de taliban kon verbergen, besliste u dat u maar beter het land kon verlaten, hetgeen u uiteindelijk, op 18 april 2012, ook deed. Vanuit Kabul (Afghanistan) reisde u per vliegtuig naar Iran, vanwaar u via Turkije naar Griekenland reisde. Nadien reisde u via Italië en Frankrijk verder naar België, alwaar u op 20 mei 2012, aankwam. Daags nadien, op 21 mei 2012, vroeg u hier uiteindelijk asiel aan.

Na uw aankomst in België vernam u bovendien dat er na uw vertrek uit Afghanistan ook een dreigbrief was toegekomen bij M.(...) N.(...), waarin u beschuldigd wordt van samenwerking met buitenlandse troepen.

Ter staving van uw identiteit legde u uw tazkara en rijbewijs neer, alsook de tazkara van uw vader. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u dan weer volgende documenten neer: een kopie van de brief, d.d. 15 Hamal 1390 (i.e. 4 april 2011), waarin het district office bevestigt dat bovenstaand incident daadwerkelijk een verkeersongeval was; een kopie van de dreigbrief die na uw vertrek uit Afghanistan bij M.(...) N.(...) toekwam; een medisch attest betreffende de door u opgelopen verwondingen; alsook het postpakket waarin u voornoemde documenten ontving. Na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal, met name op 24 september 2012, legde u ook nog een schoolattest neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient vermeld te worden dat het Commissariaat-generaal op zich niet betwist dat u op 8 Hamal 1390 (i.e. 28 maart 2011) te Charbagh (Afghanistan) betrokken was bij een verkeersongeval met dodelijke afloop (Gehoorverslag CGVS, 12 september 2012, pp. 5; 15; 17; Gehoorverslag CGVS, 13 februari 2013, p. 3). Niettemin wist u niet aannemelijk te maken dat er in Afghanistan als gevolg van voornoemd ongeval – hetgeen op zich vreemd is aan de Vluchtelingenconventie – een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon zou bestaan. Nergens blijkt immers uit uw verklaringen dat de familie van het slachtoffer direct na diens dood bedreigingen jegens uw persoon zou geuit hebben, u zou komen zoeken zijn of iets van u zou geëist hebben. De bedreigingen aan uw adres zouden immers pas begonnen zijn na het incident dat zich op 26 juli 2011 voordeed (Gehoorverslag CGVS, 12 september 2012, pp. 9; 16; Gehoorverslag CGVS, 13 februari 2013, pp. 3-4) – al kan aan deze bedreigingen dan weer geen geloof gehecht worden (cfr. infra). Tot slot gaf u ook aan dat u volgens het onderzoek van de autoriteiten geen enkele schuld trof en dat u de familie ook financieel tegemoet kwam (Gehoorverslag CGVS, 12 september 2012, pp. 5; 11-12; 16).

Verder dient opgemerkt te worden dat er door het Commissariaat-generaal geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die u na 26 juli 2011 met de taliban zou gehad hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 september 2012, pp. 9; 15-16; Gehoorverslag CGVS, 13 februari 2013, pp. 3-4; 5-6; 9-10), daar uw verklaringen hieromtrent enkele lacunes bevatten en ze bovendien strijdig zijn met de informatie die voortkomt uit een van de door u neergelegde documenten.

Zo wist u vooreerst niet aannemelijk te maken dat het slachtoffer dat bij het verkeersongeval in kwestie viel, de zoon was van H.(...) A.(...); dat deze persoon lid zou geweest zijn van de taliban; en dat deze persoon een van de personen was die op 26 juli 2011 door ISAF-troepen te Pachayan werd gedood. Mocht u dit toch gedaan hebben, quod non, is het voorts erg bevreemdend dat u maar weinig wist te vertellen over de aanval waarvan H.(...) A.(...) en diens familie op 26 juli 2011 het slachtoffer waren, alsook over de gevolgen van voornoemde aanval. Zo wist u bijvoorbeeld niet wie van de familie van H.(...) A.(...) allemaal betrokken was, of wie er bij de aanval al dan niet verwond/gedood werd (Gehoorverslag CGVS, 12 september 2012, p. 16; Gehoorverslag CGVS, 13 februari 2013, pp. 7-8). Indien u reeds problemen had met H.(...) A.(...), u nadien daadwerkelijk door de taliban met de vinger zou gewezen zijn voor de aanval op diens familie in Pachayan en uw vluchtmotieven hieruit voortvloeien, mag toch verwacht worden dat u zich informeerde over de exacte toedracht van de zich voorgedane feiten (Gehoorverslag CGVS, 13 februari 2013, p. 8), en dat u hierover uitgebreider kunt verhalen.

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van de problemen die u met de taliban beweert gehad te hebben volledig ondermijnt door het feit dat de dreigbrief die Malik(...) N.(...) na uw vertrek uit Afghanistan te Jalalabad zou ontvangen hebben eigenlijk dateert van vóór uw vertrek (Gehoorverslag CGVS, 12 september 2012, pp. 9; 11-13; Gehoorverslag CGVS, 13 februari 2013, pp. 4; 6; 9-11); en dat in de brief in kwestie, d.d. 3 Saratan 1390 (i.e. 24 juni 2011), ook reeds sprake is van de aanval te Pachayan, terwijl die volgens uw verklaringen en de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie pas op 26 juli 2011 zou plaats gevonden hebben.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat u in Afghanistan, louter als gevolg van het dodelijke verkeersongeval waarbij u betrokken was, vervolging dient te vrezen; en kan er allesbehalve geloof gehecht worden aan de problemen die u na 26 juli 2011 met de taliban zou gekend te hebben. Dientengevolge is het ook niet aannemelijk dat er op heden in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat, en kan de vluchtelingenstatus u dus niet toegekend worden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit het Qarghayee, Laghman – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Zo gaf u te kennen dat u affiniteit heeft met de stad aangezien u er reeds als kind woonachtig was, u er de laatste 3 jaren van uw middelbaar onderwijs volmaakte, en u er kort voor het begin van uw problemen wilde studeren (Gehoorverslag CGVS, 12 september 2012, pp. 3-5). Verder stelde u dat uw zus Z.(...) – bij wie u vaak verbleef – en haar schoonfamilie er woonachtig zijn, en verklaarde u dat u na het ongeval, waarbij u op 8 Hamal 1390 (i.e. 28 maart 2011) betrokken was, steeds te Jalalabad

verbleef, hetzij bij uw zus, hetzij bij haar schoonvader, M.(...) N.(...) (Gehoorverslag CGVS, 12 september 2012, pp. 3-6; 8; Gehoorverslag CGVS, 13 februari 2013, pp. 4-5).

Daarnaast spreekt u zowel Pashtou, Dari als Engels en moet het, gelet op uw intellectuele capaciteiten alsook op het feit dat uw familie niet onbemiddeld is, voor u perfect mogelijk zijn om in Jalalabad verder te studeren of werk te vinden (Gehoorverslag CGVS, 12 september 2012, pp. 3-5; 14; Gehoorverslag CGVS, 13 februari 2013, p. 11), hetgeen uw kansen op een perfecte integratie in Jalalabad aanzienlijk verhogen. Hieraan dient bovendien nog toegevoegd worden dat dit laatste u er ook toe in staat zou moeten stellen om u in de stad Kabul een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. Dat u zich noch te Jalalabad, noch te Kabul zou kunnen vestigen, daar de taliban u te Jalalabad reeds teruggevonden had en u ook in Kabul zou kunnen vinden (Gehoorverslag CGVS, 13 februari 2013, p. 11), houdt op zich geen steek, daar uit al het bovenstaande juist bleek dat uw beweerde problemen met de taliban volkomen ongeloofwaardig zijn (cfr. supra). Vanuit het kader van uw asiëldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Jalalabad of Kabul zou kunnen vestigen.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in de stad Jalalabad blijkt uit een analyse door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad zelf betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in de stad Kabul dient gewezen worden op het feit dat het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen wordt gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de

stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er ook voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er dus ook voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde tazkara's, alsook uw rijbewijs en schoolattest veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen, daar ze louter uw identiteit en nationaliteit bevestigen, welke in deze beslissing niet betwist worden. De door u neergelegde brief van het district office en het medisch attest bevestigen louter dat u op 8 Hamal 1390 (i.e. 28 maart 2011) bij een verkeersongeval betrokken was en dat u hierbij verwondingen opliep, hetgeen evenmin betwist wordt (cfr. supra). De bewijswaarde van de door u neergelegde dreigbrief werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten **A.(...) N.(...)** geboren te **Sarfirazkhan** , op (in) **02.04.1992** en van nationaliteit te zijn : **Afghanistan**

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22 februari 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Nopens de ontvankelijkheid

2.1.1. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd waarom zij van oordeel is dat de twee bestreden beslissingen in één verzoekschrift kunnen aangevochten worden. Zij meent dat de bestreden beslissingen samenhangen, en dus samen kunnen behandeld worden in één verzoekschrift, vermits het bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend na de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2.2. In casu richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13^{quinqies}), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesamenvatting, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13^{quinqüies}), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

2.3. Waar verzoeker in zijn “verzoek tot schorsing” vraagt om in afwachting van een uitspraak omtrent het annulatieberoep, de tenuitvoerlegging van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te schorsen, wijst de Raad erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen van de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve in het kader van onderhavige procedure de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, betwist verzoeker de weigeringsmotieven van de eerste bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. Hij stelt dat hij duidelijk aangaf dat hij reeds na het ongeval en nadat de bemiddeling met de heer H. A. geen succes kende, ondergedoken leefde uit angst voor zijn leven. Verzoeker meent dat van hem bezwaarlijk het onmogelijke kan worden verwacht en voert aan dat hij onmogelijk documenten kan verschaffen waaruit een en ander zou blijken. Hij kon enkel zijn verklaring in eer en geweten afleggen. Dat hij maar weinig weet te vertellen over de aanval waarvan de heer H. A. en diens familie op 26 juli 2011 het slachtoffer waren en over de gevolgen van deze aanval, verklaart verzoeker door het feit dat hij sedert het ongeval ondergedoken leefde en enkel maar via zijn familie te horen kreeg dat de heer H. A., de enige persoon met wie hij eerder al problemen had, om het leven was gekomen. Het loutere feit dat de heer H. A. bij deze aanval om het leven was gekomen was voor hem voldoende reden om te vrezen voor zijn leven en hij heeft zich dan ook niet verder geïnformeerd over de verdere toedracht van deze aanval, aldus verzoeker. Hij stelt ook niet te weten waar hij dergelijke informatie zou kunnen bekomen en is de mening toegedaan dat uit het feit dat hij zich niet informeerde over de exacte toedracht van de zich voorgedane feiten niet zonder meer kan besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Wat betreft de vaststellingen van de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde dreigbrief, voert verzoeker aan dat deze brief klaarblijkelijk verkeerd gedateerd werd nu vaststaat dat er op 26 juli 2011 effectief een aanval te Pachayan heeft plaatsgevonden, zoals ook wordt bevestigd door de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt. Hij is van oordeel dat deze kennelijk verkeerde datering dan ook geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Voorts is verzoeker de mening toegedaan dat hij geen vestigingsalternatief kan opbouwen in de stad Jalalabad nu de taliban hem daar reeds op het spoor was gekomen en er alles aan zou doen om hem op te sporen aangezien hij er door hen van verdacht wordt hulp geboden te hebben aan de Amerikanen. Verzoeker meent dan ook dat er wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker besluit dat er in casu sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Volgens verzoeker bevat de eerste bestreden beslissing allermindst een afdoende motivering, is deze beslissing niet juist of juridisch onaanvaardbaar, steunt zij op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en is zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd. Verzoeker meent dat in casu niet werd uitgegaan van de concrete omstandigheden waarin hij zich bevindt doch enkel van de globale situatie zoals deze zich op dit moment voordoet in Afghanistan. Verzoeker wijst er voorts op dat de eerste bestreden beslissing reeds werd genomen amper negen dagen na het verhoor, zodat men zich volgens verzoeker de vraag kan stellen in hoeverre het dossier op een zorgvuldige wijze werd afgehandeld. Gezien zijn concrete situatie kunnen er geenszins voldoende garanties worden geboden omtrent zijn veiligheid bij terugkeer naar Afghanistan, aldus nog verzoeker.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2.1. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk weet te maken dat er in Afghanistan als gevolg van een verkeersongeval met dodelijke afloop op 28 maart 2011 – hetgeen op zich vreemd is aan de vluchtelingenconventie – een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van zijn persoon zou bestaan daar nergens uit zijn verklaringen blijkt dat de familie van het slachtoffer direct na diens dood bedreigingen jegens zijn persoon zou geuit hebben, hem zou komen zoeken zijn of iets van hem zou geëist hebben, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij na 26 juli 2011 met de taliban zou hebben gehad daar zijn verklaringen hieromtrent enkele lacunes bevatten en bovendien strijdig zijn met de informatie die voortkomt uit een van de door hem neergelegde documenten, hij in het bijzonder niet aannemelijk wist te maken dat het slachtoffer dat bij het verkeersongeval in kwestie viel de zoon was van H. A., dat deze H. A. lid zou zijn geweest van de taliban en dat deze persoon een van de personen was die op 26 juli 2011 door ISAF-troepen te Pachayan werd gedood, hij voorts maar weinig wist te vertellen over de aanval waarvan H. A. en diens familie op 26 juli 2011 het slachtoffer waren alsook over de gevolgen van voornoemde aanval en de dreigbrief die M. N. na zijn vertrek uit Afghanistan te Jalalabad zou hebben ontvangen eigenlijk dateert van vóór zijn vertrek en in deze brief dd. 24 juni 2011 ook reeds sprake is van de aanval te Pachayan terwijl die volgens zijn verklaringen en de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie pas op 26 juli 2011 zou plaats gevonden hebben, (iii) hij, mede gelet op het feit dat zijn

beweerde problemen met de taliban volkomen ongeloofwaardig zijn, in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad of in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (iv) de door hem neergelegde taskara's, rijbewijs en schoolattest op zich niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen daar ze louter zijn identiteit en nationaliteit bevestigen welke niet worden betwist en de brief van het district office alsook het medisch attest louter bevestigen dat hij op 28 maart 2011 bij een verkeersongeval betrokken was en dat hij hierbij verwondingen opliep, hetgeen evenmin wordt betwist.

3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 februari 2013 (CG nr. 1215492), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om de pertinente weigeringsmotieven van de eerste bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij deze bevindingen echter niet ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

3.4.1. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij na het ongeval op 28 maart 2011 ondergedoken zou hebben geleefd, vermag hij hiermee nog steeds niet aan te tonen dat hij naar aanleiding van dit ongeval een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel

48/4 van de vreemdelingenwet. Zoals reeds wordt opgemerkt in de eerste bestreden beslissing, haalde verzoeker geen enkel incident of bedreiging aan als gevolg van dit ongeval en blijkt uit zijn verklaringen dat de bedreigingen aan zijn adres pas zouden zijn begonnen na het incident op 26 juli 2011, vaststellingen welke in voorliggend verzoekschrift op zich niet worden betwist. Verzoekers bewering als zou hij na het ongeval ondergedoken hebben geleefd, kan betekenen dat hij zich niet helemaal veilig voelde na dit ongeval en kan worden gezien als een voorzorgsmaatregel doch toont niet aan dat hij op dat ogenblik een gegronde vrees voor vervolging had.

3.4.2. Voorts wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop dat verzoeker niet aannemelijk wist te maken dat het slachtoffer dat bij het verkeersongeval in kwestie viel de zoon was van H. A., dat deze H. A. lid zou zijn geweest van de taliban en dat hij een van de personen was die op 26 juli 2011 door ISAF-troepen te Pachayan werd gedood. In zoverre verzoeker aanvoert dat van hem bezwaarlijk het onmogelijke kan worden verwacht, dat hij onmogelijk documenten kan verschaffen waaruit een en ander zou blijken en dat hij enkel zijn verklaring in eer en geweten kon afleggen, benadrukt de Raad dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat in casu evenmin het geval is. Zo is de Raad van oordeel dat het gegeven dat verzoeker nauwelijks verduidelijking kon geven over de aanval waarvan H. A. en diens familie op 26 juli 2011 het slachtoffer waren, noch over de gevolgen van deze aanval en hij zich hierover blijkbaar niet heeft geïnformeerd, afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoeker baseert zijn asielmotieven immers op de problemen die hij zou hebben gekend na de aanval op H. A. en diens familie op 26 juli 2011. Deze aanval raakt derhalve aan de kern van zijn relaas zodat redelijkerwijs van verzoeker kan worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn over wat er tijdens deze aanval zou hebben plaatsgevonden, wie van de familie van H. A. allemaal betrokken was en wie er bij de aanval al dan niet gedood/verwond werd. Het betreft immers de oorzaak van zijn beweerdde problemen die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze oordeelt als volgt: *"Indien u reeds problemen had met H.(...) A.(...), u nadien daadwerkelijk door de taliban met de vinger zou gewezen zijn voor de aanval op diens familie in Pachayan en uw vluchtmotieven hieruit voortvloeien, mag toch verwacht worden dat u zich informeerde over de exacte toedracht van de zich voorgedane feiten (Gehoorverslag CGVS, 13 februari 2013, p. 8), en dat u hierover uitgebreider kunt verhalen."* De stelling in het verzoekschrift dat hij niet zou weten waar hij dergelijke informatie zou kunnen bekomen, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Via zijn familie, die hem blijkens zijn verklaringen in het verzoekschrift inlichtte van het feit dat H. A. bij de aanval om het leven is gekomen, en de berichtgeving in de lokale media stonden verzoeker immers diverse informatiekanalen ter beschikking.

3.4.3. Tot slot tracht verzoeker de vaststellingen zoals opgenomen in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde dreigbrief te ontcrachten, stellende dat deze brief kennelijk verkeerd gedateerd werd. Het louter stellen dat een dergelijk gebrekkig document, dat neergelegd werd met de intentie het vluchtrelaas te ondersteunen, zijn geloofwaardigheid niet kan aantasten omwille van een verkeerde datering, is echter allerminst ernstig. Het is immers evident dat de asielzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt.

De Raad stelt vast dat in voorliggend verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd tegen de motivering van de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

3.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de eerste bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en

oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de eerste bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.6.1. Gelet op het geheel van de motieven van de eerste bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

3.6.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012, Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad, waar hij als kind reeds woonachtig was, waar hij de laatste drie jaren van zijn middelbaar onderwijs volmaakte, waar hij kort voor het begin van zijn voorgehouden problemen wilde studeren, waar zijn zus Z. en haar schoonfamilie – bij wie hij na het ongeval waarbij hij op 28 maart 2011 betrokken was, verbleef – woonachtig zijn en waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Met de loutere stelling dat hij geen vestigingsalternatief kan opbouwen in de stad Jalalabad nu de taliban hem daar reeds op het spoor was gekomen en er alles aan zou doen om hem op te sporen aangezien hij er door hen van verdacht wordt hulp geboden te hebben aan de Amerikanen, brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en wiens vluchtmotieven ongeloofwaardig werden bevonden, geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in Jalalabad. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die een opleiding heeft genoten en die zowel Pashtou, Dari als Engels spreekt, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Jalalabad. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in

Jalalabad vestigt. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker de evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist zodat diens analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot twee maal toe uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de eerste bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

In zoverre verzoeker nog meent dat de zorgvuldigheidsplicht zou geschonden zijn omdat de eerste bestreden beslissing negen dagen na het gehoor werd genomen, herhaalt de Raad dat verzoeker twee maal werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker laat overigens na te verduidelijken waarom hij meent dat het Commissariaat-generaal niet in staat zou zijn om zijn dossier grondig te onderzoeken in negen dagen, noch haalt hij elementen aan die naar zijn mening niet afdoende zouden zijn onderzocht door het Commissariaat-generaal. Evenmin concretiseert hij met welke 'concrete omstandigheden waarin hij zich bevindt' geen rekening zou zijn gehouden.

Gelet op het voorgaande, kan de stelling als zou de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig tewerk zijn gegaan niet worden bijgetreden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 27 februari 2013 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. DECLERCK,
mevr. A. VAN ISACKER,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS